

En ”ny” körmedlems hågkomster

Magnus Lindström, första bas.

Paus, paus, paus - ”Nå, nog tror jag att du kan komma”, var Olav ”Plorr” Åkerbergs svar på min försynta fråga om det ännu var möjligt att anmäla sig till kursen i manskörssång, trots att ansökningstiden redan var förbi. Vid första övningen visade det sig att Plorrs långa paus inte var ett uttryck för begrundan om man möjligen kunde tänja på reglerna, utan snarare en perplex tystnad på grund av den ovanliga frågan – jag var nämligen första nya medlemmen på tio år. Detta hände år 1992.

Min bakgrund som manskörssångare var lika med noll. Erfarenheten av sång begränsade sig till den repertoar som inövats och exekverats på kräftskivor och studentfester under min studietid, och senare upprätthållits i mindre seriösa sammanhang. Jag hade dock den förmånen av att ha fungerat som mer eller mindre utsedd sångledare, toastmaster, vid åtskilliga tillfällen. En toastmaster har den stora fördelen att han kan välja vad som sjungs, och i vilket tonläge, och behöver därför inte bry sig om mer än att han klarar också de högre tonerna (vilket han oftast inte gör).

Nu kom jag in i ett helt annat sammanhang, där man blev tvungen att anpassa sig till andras röster likväl. I sanning spännande och intressant. Kören, som då övade i Hangö stadshus foajé, bestod av ca 16 man, av vilka några inte mer var särskilt aktiva. Jag blev genast väl emottagen, och placerad i första basen. Jag minns med värme de gamla första basar som introducerade mig i stämman men som inte mer är i livet; Olle, Petteri och Veli, (för att nämna några). I och med att jag kom med som 47-åring, sjönk körens medelålder om inte avsevärt, så dock en aning.

Den första tiden var det nog litet spännande att komma till övningarna. Som not-okunnig var det intressant att få noter. Placerad mellan äldre sångarbröder lärde man sig småningom hur noterna skulle tolkas - högre ton gav högre placering i notsystemet, lägre ton lägre placering. Det var betydligt svårare att tolka i riktning från not till ton.

Den första tiden i kören har jag minne av att övningarna inte var särskilt optimala ur effektivitetssynpunkt. En del av tiden gick åt till att minnas vissa händelser ur körens verksamhet som annars vid det här laget kanske skulle ha fallit i glömska. Jag är tacksam för att ha fått denna bakgrundsinformation, som på sätt och vis inlänkade mig i ett sammanhang eller en fortlöpande process. Kören skall inte bara sjunga, utan också föra vidare en tradition och en köranda.

Denna köranda är av väldigt stor betydelse, och är kanske det som håller ihop kören. Enbart möjligheten att få sjunga tillsammans med de andra, men sedan i övrigt vara utan kontakt med dem, skulle i alla fall inte ha lockat mig. Körens sitsar efter månadens första övning har en sammansvetsande funktion. Förtäringen inskränker sig ofta till enbart en mellanöl. Men själva processen, sitsvisorna och mellansnacket, har så hög prioritet att man mången gång glömmer att efter visan höja glaset.

För att den rätta ambitionsnivån skall infinna sig är det inte tillräckligt att bara samlas för att sjunga tillsammans. Det behövs ett gemensamt mål; en kommande konsert och/eller en konsertresa. De resor jag deltagit i har dock rört sig endast i närområdena, med Mariehamn och Haapsalu som extremlokaler. Vid vår konsert i Mariehamn kunde vi konstatera att vi var en stor kör – i alla fall större än publiken. I Haapsalu senast var akustiken så stark att vårt eget eko höll på att blåsa ner oss från körpallarna. Till all lycka verkade den fulltaliga publiken som effektiv ljudabsorberare. Jag ser fram emot många innehållsrika och avstressande år med Hangö Manskör!